

Теоханъ. (като гледа около си) Я почакай малко Цоко. Желалъ бихъ да ти кажъ нѣщо тайно, а и тѣй сме самички, ще можемъ да са разговоримъ по-свободно.

Цоко. Какво? Да ми кажешъ нѣщо тайно ли? Добрѣ, азъ ще тѣ слушамъ; но говори по скоро, защото не желая да мѣ види нѣкой, чи разговарямъ съ тебѣ на дълго.

Теоханъ. (като са приближава до Цока) Нашія царь сега като е побѣденъ, има голѣмъ нужда, отъ вашето пріятелство. Затова азъ съмъ испроводенъ нарочно отъ старната му, за да го утвърджъ. Следователно общавашъ ли ми са какъ ще издадешъ господаря си и да прибѣгнешъ въ земята ни?.... А затова разумѣва са, ти ще имашъ голѣмо награждение.

Цоко. (смутенъ) Какво..... награждение?....

Теоханъ. Ти знаешъ Цоко, че единъ царь, може да направи сичко. Ти можешъ да станешъ за сега неговъ съвѣтникъ, както е и Телерикъ и ще си живѣешъ спокойно, нѣма да ходишъ на бой, нето ще са грижешъ за нѣщо; освѣнь това, ти като единъ добродѣтель, ще имашъ голѣмъ честь, отъ цѣль народъ. А това ще бѣде мисль, голѣмо награждение за тебѣ.

Цоко. Добрѣ. Но ако би да не сполучъ въ намѣреніето си, или да са измамъ нѣкакъ си отъ васъ. Тогазъ кой ще ми помогне?

Теоханъ. (на старна) Съ този може да са говори. (къмъ Цока) Ти си Цоко единъ, който можешъ, да скратишъ, или да продължишъ живота на господаря си; отъ тебѣ зависи сичко, защото ти управлявашъ съ силата, безъ която той неможе ничто. А колкото за награждение което ще заслужишъ, то е готово. И самъ знаешъ че царска речъ, назадъ не са връща. Затова нетрѣба да са двоумишъ. Вие са трудите. а той са слави.

Цоко. (на старна) Знаѣ вече какво трѣба да са прави. Това само азъ могъ. (ясно) Нѣ ти си съвсѣмъ излѣганъ Теохане, такова нѣщо тѣй лесно не става. А главно-то е че азъ не щѣ да ставамъ господарь.

Теоханъ. Не са лъжъ Цоко не! Ще са каешъ ако от-